

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.— Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμηνος 4,50 Ἑξαμηνος 5,50
Τεμηνος 2,50 Τεμηνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουνίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 29

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Οἱ κάτοικοι λοιπὸν τῆς στερεᾶς, ὑγεινῆς καὶ σίγουρης αὐτῆς κατοικίας δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ εἶνε κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ ἔργον τους.

Ἀπὸ τὰ παράθυρά της, τὰ βλέμματά τους ἀπλώνονταν ἐν ἑνὶ ἀπέραντο ὁρίζοντι, ποὺ τὸν ἔκλειναν ἀπὸ ἐδῶ τὰ δυὸ ἀκρωτήρια τῆς Σιαρόνος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ Ἀγιοσύγι. Ὁλόκληρος ὁ ὅρμος τῆς Ἐγώσεως ἦταν μπροστά τους, θέα ωραία καὶ μεγαλοπρεπῆς. Κι' ὁ Πέγκροφ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἐκθειάζῃ.

— Νὰ τί θὰ πῇ, ἔλεγε, νὰ κάθεται κανεὶς ψηλά. Γιατί τὸ σπῖτι μας εἶνε σωστὸς οὐρανοξύστης. Καὶ ἡ κατοικία μας βρίσκεται στὸ ὄγδοον πάτωμα, κάτω ἀπ' τὴ σοφίτα!

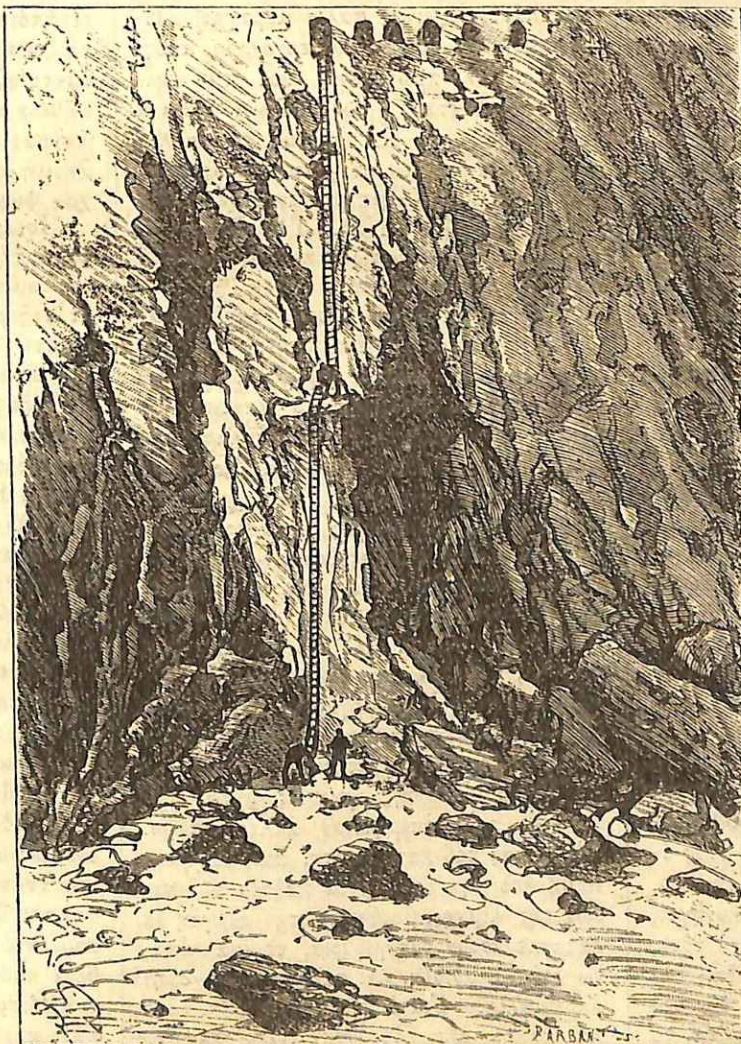
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν.—Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνδυμασίας.—Κυνήγι φωκῶν.—Κατασκευὴ σπινθηροσφαιδίων.—Ἐργασίαι ἐπὶ τοῦ ἑσωτερικοῦ τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.—Ἐπίσκεψις ἐπὶ τοῦ σιραιοδρομοῦ.—Τὴ βόλαιε ὁ Χάρμπριτ ἐπὶ τὴν τσέπη του.

Ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν ἀρχισε τὸν Ἰούνιον, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Δεκέμβριον τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαίριου. Ἡ μπόρες, ἡ νεροποντὴ, διαδέχοντο ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀκατάπαυστα. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, καλὰ προφυλαγμένοι, δὲν ἐφοβούντο τίποτα. Θὲν θάταν βέβαια τὸ ἴδιον, ἂν ἔμεναν ἀκόμα στὰ Καμίνια. Ἐκτὸς τῶν βροχῶν, τὴν παλὴν κατοικίαν, τὴν

ρα τὸν χειμῶνα, τὴν ἔπιανε κι' ἡ θάλασσα. Μάλιστα ὁ Κύρος Σμιθ ἔλαβε κάποια μέτρα, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σιδηροσκελετὸ καὶ τοὺς φούρνους, ποὺ ἦταν στὰ Καμίνια.

Ὁ Ἰούνιος ὅλος ἐχρησιμοποίηθη σὲ διάφορες ἐργασίας, χωρὶς νὰ παραμεληθῇ οὔτε τὸ κυνήγι, οὔτε τὸ ψάρεμα, ὥστε ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων νὰ εἶνε πάντα γεμάτη. Ὁ Πέγκροφ ἐλογάριαζε, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ στήσῃ παγίδες γιὰ τὰ γίδια.

Πρὸς τὸ παρὸν ἔκαμε δίκτυα καὶ ξόβεργες γιὰ τὸ κονικλοτροφεῖο. Ἔτσι καθεμέρα εἶχαν κουνέλια κι' ὁ Ναβ δὲν ἐπρόφθανε νὰ παστώνῃ ἢ νὰ καπνίσῃ κρέατα καὶ νὰ κάνῃ ὑπαιδέστες κονσέρβες.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνδυμασίας ἐσυζητεῖτο τώρα σοβαρά. Οἱ ἀποικοὶ δὲν εἶχαν ἄλλα ρούχα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσαν ὅταν τὸ ἀερόστατο τοὺς ἔρριξε στὴ νησί.

Ἦταν στερεὰ καὶ ζεστά, τὰ ἐπρόσεχαν πολύ, καθὼς καὶ τὰ ἐσωρροῦχά τους, τὰ διατηροῦσαν καθάρωτα, ἀλλὰ κι' ἔτσι, μιὰ μέρα, καὶ πολὺ γρήγορα ἔπρεπε νὰ τάντικαταστήσουν. Ἐπειτα, ἂν ὁ χειμῶνας θάταν δριμύς, οἱ ἀποικοὶ θὰ ἐκρύωναν μὲ ἐκεῖνα μόνο τὰ ρούχα.

Ἀλλὰ ὅσο γι' αὐτὸ, ἡ ἐφευρετικότης τοῦ Κύρου Σμιθ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτα. Ἐπρεπε νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα τοὺς ὅπως-ὅπως, χωρὶς νὰ μωρμουρίζουν. Ἀρκετὸ ἦταν ποὺ πῆραν τὰ μέτρα τους, γιὰ νὰ ἔχουν καλὴ στέγη καὶ φωτιά. Μόνο τὴν ἀνοιξὶ θὰ μπορούσαν νὰ κυνηγήσουν τὰ γριονάτσικα ἐκεῖνα, ποὺ εἶχαν ἰδῇ ἀπάνω στὸν Φραγκλίνο, νὰ πάρουν τὸ μαλλὶ τους καὶ νὰ κάνουν ζεστά καὶ στερεὰ ὑφάσματα. Δὲν θάταν βέβαια πολὺ εὐκολο, ἀλλὰ θὰ τὰ κατάφερναν καὶ σὰν ὑφαντουργοί.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἔλεγε ὁ Πέγκροφ, ἂς ζεστανόμαστε ἐπὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τζάκι ἔχουμε, ξύλα ἔχουμε, ἂς κάνουμε λοιπὸν ψητὰ τὰ κορμιά μας.

Ἐπειτα ἡ νῆσος Λίγκολν, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλκεττ, δὲν εἶνε πολὺ ψηλά καὶ πιθανὸν οἱ χειμῶνες τῆς νὰ μὴν εἶνε τόσο δριμύεις. Δὲν

είπατε, κύριε Σμιθ, ότι ο τριακστός πέμπτος αυτός παράλληλος αντιστοιχεί με την 'Ισπανία ή την 'Ελλάδα του άλλου ημισφαιρίου;

— Ναι, είπε ο μηχανικός, αλλά και στην 'Ισπανία, μερικοί χειμώνες είναι δρυμύτατοι. Και χιόνια, και πάγοι δεν λείπουν. Μπορεί λοιπόν και στο νησί μας να έχουμε τα ίδια. Πάντα όμως νησί είναι κ' ελπίζω ότι η θερμοκρασία δεν θα καταβεί ποτέ υπερβολικά.

— Γιατί, κύριε Σμιθ; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Γιατί η θάλασσα, παιδί μου, είναι σ'α μια μεγάλη αποθήκη, όπου αποθηκεύονται ή ζέστες του καλοκαιριού. Κι' όταν έλθει ο χειμώνας, ή αποθήκη βγάζει αυτές τις ζέστες κ' έτσι, σ'α παράλια μέρη, ή θερμοκρασία είναι πάντα μετρία.

— Θα το ιδούμε! είπε ο Πέγκροφ. 'Επιτέλους λίγο με μέλει αν θα κάνει ή δεν θα κάνει κρύο. 'Εκείνο που βλέπω, είναι ότι μέλαιναν ή μέρες κ' εμεγάλωναν ή νύκτες. Δεν συζητούμε λίγο και το πρόβλημα του φωτισμού;

— Τίποτα ευκολώτερο! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— 'Από να συζητηθώ;
— 'Από να λυθώ;
— Και τότε θ'αρχίσουμε;
— Αύριο. Θα πάμε να κυνηγήσουμε φώκες.

— Για να κάμουμε αλειμματοκέρια;
— Τί λές, Πέγκροφ! Σπερματοέτα!

Αυτό, πραγματικώς, ήταν το σχέδιο του μηχανικού. Διόλου ακατόρθωτο, αφού είχε άσβεστη και θεικόν οξύ κι' αφού τάμφοβια της Σουηδίας θά του έδιναν το λίπος που χρειαζέτο για την κατασκευή των κεριών.

Ήταν ή Κυριακή της Πεντηκοστής, 4 'Ιουνίου, κ' συμφώνησαν όλοι να τη γιορτάσουν. Κάθε εργασία εσταμάτησε και προσευχές ανέθηκαν στον ουρανό. 'Αλλά ή προσευχή αυτές δεν ήταν παρά ευχαριστίες, δοξολογίες. Οι άποικοι της νήσου Λίγκολν δεν ήταν πιά οι άθλιοι ναυαγοί που παρακαλούσαν τον Θεό να τους σώση. Τώρα τον ευχαριστούσαν.

Την άλλη μέρα, 5 'Ιουνίου, με άρκετα άστατο καιρό, ξεκίνησαν για το νησί. Και πάλι αναγκάστηκαν να περιμένουν την άμπωτιδα, για να διαβούν το πέλαμα χωρίς να βραχούν' γι' αυτό είπαν, ότι έπρεπε να κατασκευάσουν γρήγορα μια βάρκα, όπως μπορούσαν, που θα διευκόλυνε της συγκοινωνίες και θα τους επέτρεπε ακόμα να πλέουν και στον ποταμό.

Η φώκη ήταν άφρονες κ' οι κυνηγοί, με τα σιδηρόφρακτα μπαστούνια τους, μπόρεσαν να σκοτώσουν πέντ' έξη. Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ της έγδαρναν και δεν έπηραν στο Γρανίτινο Παλάτι παρά το ξύγι τους και το δέρμα τους, —δέρμα που με μικρή κατεργασία, μπορούσε να τους χρη-

σιμεύση για να κάμουν παπούτσια στερεά. Το λίπος, τριακόσιες λίτρες περίπου, θα το μετεχειρίζοντο, καθώς είπαμε, μόνο για να κάμουν σπερματοέτα.

Η εργασία ήταν πολύ εύκολη και, αν δεν ήταν πρώτης ποιότητας τα κεριά που έδωσαν, χρησιμοποιούν όμως πολύ. Ο Κύρος Σμιθ εξέστησε πρώτα το θεικόν οξύ με το λίπος κ' απομόνωσε την γλυκερίνη. Κατόπιν, από το νέο μίγμα, αποχώρησε εύκολα την ελαϊνή, τη μαργαρίνη και τη στεατίνη, μεταχειριζόμενος βρασμό νερό. Από τα τρία αυτά οξέα, το πρώτο, επειδή ήταν υγρό, βγήκε με την αλόωση πίεσι. Τάλλα δυο ήταν πια αυτή ή ουσία, που θα χρησιμοποιεί στην κατασκευή των κεριών. Δεν είχαν τώρα παρά να κάμουν τα φυτίλια, από φυτικές ίνες, και να πλάσουν με τα χέρια τα σπερματοέτα εκείνα, που όσο κι' αν ήταν άξεστα κ' άγυάλιστα, θάκαναν πολύ καλά τη δουλειά τους ετής βεγγέρες του Γρανίτινου Παλατιού.

Η όλη εργασία δεν εδάσταζε περισσότερο από εικοσιτέσσερες ώρες. 'Ετσι λύθηκε το «πρόβλημα του φωτισμού».

Όλον εκείνο τον μήνα, οι άποικοι εργάστηκαν στη νέα τους κατοικία. Οι κηροπλάστες έγιναν πάλιν μαργαροί. 'Ετελειοποίησαν πρώτα τα εργαλεία τους, που ήταν πολύ πρωτογενή, και τα συμπλήρωσαν. Μεταξύ των άλλων, έκαμαν και ψαλλίδι, για να κόβουν τα μαλλιά τους και να σιάζουν τα γένεια τους όπως τους άρεσε. Ο Χάρμπερτ δεν είχε καθόλου γένεια, ούτε ο Νάβ. Των άλλων όμως είχαν παραφουτώση και το ψαλλίδι θεωρήθη αναγκαίολατο.

'Επειτα, με πολλόν κόπο, κατόρθωσαν να κατασκευάσουν κ' ένα πρίονι του χειριού. Δεν ήταν βέβαια περίφημο, μπορούσε όμως, όταν το χειρίζετο κανένας με δύναμη, να χωρίζει τα χοντρά ξύλα σε σανίδες. Έκαμαν τότε τραπέζια, καρέκλες και κρεβάτια - στρίποδα. Μ' αυτά έπίπλωσαν της κυριότερες κάμαρες. Στην κουζίνα, με της σανίδες έκαμαν ράφια κ' ετοποθέτησαν άπάνω τα πήλινα άγγεϊα. Με το τουβλένιο της τζάκι, με τον πέτρινο νεροχύτη της, με το μεγάλο της τραπέζι, ή κουζίνα αυτή ήταν άρκετα εύπρόσπυνη κ' ο Νάβ εϊργάζετο εκεί - μέσα με τόσο σοβαρότητα, σ'α να ήταν τουλάχιστο σε χημικό εργαστήριο.

Ίσως από της εργασίες αυτές του σπιτιού, τους έπερίμεναν άλλες άπξξω. 'Εξ αίτίας του καταρράκτη, που έσχηματίσθη από την καινούργια διέξοδο των νερών της λίμνης, βρεθηκαν στην ανάγκη να κατασκευάσουν δυο γεφύρια, το ένα άπάνω στην Τερψιθέα, και τάλλω κάτω στην άκρογιαλιά. Γιατί τόσο τόροπέδιο, στο και τάκρογιαλί, κόβονταν τώρα από ένα ρυάκι, που έπρεπε να το υπερπηδούν ή να το τριγυρίζουν, όταν ήθελαν να περάσουν

σ'α βορεινά του νησιού. Κ' επειδή το ένα ήταν αδύνατο και τάλλω άπαιτούτε πολλόν καιρό, βρήκαν άπλούστερο να κατασκευάσουν δυο γεφύρια. Το καλύτερο δεν ήλχε μάλιστα περισσότερο από εικοσιπέντε πόδια. Έκοψαν κορμούς δένδρων, τους έπέλεξαν λίγο και σε δυο - τρεις ήμέρες τα γεφύρια ήταν έτοιμα. Κ' οι πρώτοι που τα χρησιμοποιήσαν, ήταν ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ, για να πάνε στο στρειδοτροφείο εκείνο, που είχαν ανακαλύψει στο άκρογιαλί των άμμολόφων.

Ήσαν μαζί τους ένα καροτσάκι που είχε αντικαταστήσει το πρώτο φορείο, κ' έκουάληταν μια μεγάλη ποσότητα στρειδιών, που τα έβαλαν σ'α βραχάκια του στομιού της Εύχαριστίας. 'Ετσι έκαμαν καινούργιο στρειδοτροφείο πίο κοντά. Τα στρείδια εκείνα ήταν έξοχα κ' οι άποικοι έτρωγαν σχεδόν καθεμέρα.

Καθώς βλέπετε, ή νήσος Λίγκολν, αν και άνεξερεύνητη στο μεγαλύτερο μέρος της, έδιδε στους άποίκους ό,τι σχεδόν χρειαζόντο. Κ' ήταν πολύ πιθανόν ότι θα εύρισκαν κι' άλλους λαφυρούς, όταν θα την εξερευνούσαν από την Εύχαριστία ως το άκρωτήρι της Σάυρας.

Μία μόνο στέρση αισθάνοντο ακόμη οι άποικοι. 'Αλήθεια δεν τους έλειπαν τα ζωϊκά τρόφιμα, ούτε τα φυτικά, που έμετρίαζαν τη χρήση των πρώτων' αλήθεια είχαν κατασκευάσει κ' ένα είδος μύρας από κάποιες ρίζες και ζάχαρη ακόμη από κάποια φυτά. 'Αλλά δεν είχαν ψωμί!

Ίσως άργότερα θα μπορούσαν νάντικαταστήσουν τη σημαντική αυτή τροφή με καμμία ισοδύναμη. Πιθανόν έαφνα, σ'άνεξερεύνητα δάση, να εύρισκαν και τίποτα άρτίδενοδρα. 'Αλλά για την ώρα, δεν είχαν βρή τίποτα.

Έαφνα, ή Θεία Πρόνοια τους φανέρωσε κάτι πολύτιμο. Ήταν ελάχι-στο βέβαια, τιποτένιο πράγμα, αλλά ποτέ ο Κύρος Σμιθ, μ' όλη του τη σφία, δεν θα μπορούσε να κατασκευάσει εκείνο που βρήκε ο Χάρμπερτ, άλλως, διόλου κατά τύχη, μέσα στη φόδρα του σακακιού του, μια μέρα που εκάθησε να το μπαλώσει...

Έβρεχε δυνατά εκείνη την ήμέρα κ' οι άποικοι όλοι ήταν μαζεμένοι στη μεγάλη οάλα του Γρανίτινου Παλατιού, όταν έαφνα ο μικρός έφώναξε:

— Μπα! Ένα σπυρί σάρι!

Κ' έδειξε στους συντρόφους του ένα, ένα μόνο κόκκο, που από την τρύπια του τσέπη, είχε κυλήσει στη φόδρα του σακακιού. Η παρουσία αυτού του κόκκου εκεί - μέσα έξηγετο από τη συνήθεια που είχε ο Χάρμπερτ, όταν ήταν στη Ρισμόνδη, να ταγίζει μόνος του κάτι περιστέρια, που του είχε χαρίσει ο Πέγκροφ.

— Σάρι; έκαμε ζωηρά ο μηχανικός.

— Μάλιστα, κύριε Σμιθ. 'Αλλά ένας κόκκος, ένας μονάχα!

— Μας πρόκοψε! έφώναξε ο Πέγκροφ. Και τί θα μας κάνει ένας κόκκος μονάκριβος;

— Ψωμί! αποκρίθηκε ο μηχανικός.

— Ναι, ψωμί, φραντζόλες, κουλούρες, είπε ο ναύτης. 'Εννοια σας, και το ψωμί που θα μας δώσει αυτός ο κόκκος, δεν θα μας στομαχιάσει βέβαια!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΨΕΜΜΑΤΑΚΙ

Αγαπητοί μου,

ΛΟΩΣ είδατε βέβαια όλοι, στο προηγούμενο φύλλο, στη στήλη των 'Εβδομαδιαίων Διαγωνισμών, δημοσιεύθηκε μια «Καθυστερήσασα 'Επιγραφή» το υ Νικητο υ της Α υ ρ ι ο ν. Η λύσις, πολύ εύκολη — και δεν πειράζει να την πούμε από σήμερα, — ήταν: «Πρωταπριλιά. Και του χρόνου!» Κι' από κάτω, ο άποστολεύς έπρόσθετε: «Όποιος το λύση, να περάσει από το Γραφείον της Διαπλάσεως, να πάρη ως δώρόν μου ένα τόμον 8 δραχμών. Τί νομίζετε τώρα ότι συνέβη; 'Εγώ θάβαζα στοίχημα, ότι ούτε ένα παιδί δεν θα γελιούνταν. Και το πιο κοντό, και το πιο άπειρο, και το πιο εύπιστο, θα καταλάβαινε άμέσως, ότι ήταν ένα ψευματάκι, μια καθυστερήσασα... Πρωταπριλιά. Και όμως, δεκάδες παιδιών, μικρών, μεγάλων, 'Αθηναίων, ξένων, άγοριών, κοριτσιών, ήλθαν αυτές της ήμέρες στο Γραφείο της Διαπλάσεως, με τη λύσι στο χέρι, για να πάρουν το δώρο! Κάθε στιγμή, το κουδούνι της πόρτας, τρεχάτα βήματα στη σκάλα, κ' ένα παιδί να μπαίνει μέσα με χαρά και να φεύγει, ύστερα με λύπη. Μερικά μάλιστα έδάκρυζαν, ίσως από τη ντροπή τους που γελάσθηκαν. Γιατί καθένα, βλέπετε, δεν ήξερε πως την έπαθαν κ' άλλα πολλά, για να παρηγορηθώ και να πώ γελώντας: «και του χρόνου!»

Φαίνεται, ότι τα παιδικά αυτά δάκρυα ετάραξαν μια στιγμή τον εύαισθητό μας 'Ανανία. Και τον έλαυσα να λήη στη Διάπλασι:

— 'Α, δεν μάρεσουν αυτά τα παιγνίδια! Για ποιο λόγο να λυπηθώ, να

στενοχωρηθώ, τόσα παιδιά; Δεν έπρεπε να δημοσιευθώ αυτή ή 'Επιγραφή, με την ψεύτικη υπόσχεσι του δώρου. Καλά, αν ήταν να γελασθώ ένα - δυο παιδιά' αλλά έδω γελάσθηκαν έκκτό, διακόσια. Συρροή πιά!

Και ή Διάπλασις του αποκρίθηκε:

— 'Ισα - ίσα αυτή ή συρροή με πείθει, ότι καλά έκαναμε που δημοσιεύσαμε την 'Επιγραφή με την ψεύτικη υπόσχεσι. 'Αν γελιούνταν μόνον ένα - δυο παιδιά, θα έλεγα πως ήταν περιττή. 'Αλλά τώρα που γελάσθηκαν τόσα, βλέπω ότι ήταν αναγκαία.

— Γιατί, αναγκαία; επέμεινε ο 'Ανανίας. Είναι ανάγκη να κοροϊδεύουμε τα παιδιά; Δεν τα είδατε με τί χαρά έρχονταν και με τί άπογοήτευσί έφευγαν; Κ' εκείνα ακόμη που έγελούσαν, έγώ τα λυπούμουν. Τα καϊμένα τα παιδιά! 'Α, μ'α δεν έπρεπε να τα λυπήσωμε.

Και ή Διάπλασις πάλι αποκρίθηκε:

— 'Ανανία, ο παιδαγωγός δεν πρέπει να είναι τόσο εύαισθητος! 'Ας τα τα παιδιά να παθαίνουν και να μαθαίνουν. Τους κάνει καλό. 'Ενα μάθημα κ' αυτό, όπως όλα τάλλα.

— Μ'α τί είδος μάθημα; ξαναρώτησε ο 'Ανανίας.

— Όποιος γελασθώ μια φορά, δεν ξαναγελιέται, αποκρίθηκε ή Διάπλασις και επέμεινε να γελασθώ κανείς πολλές φορές, για να συνειθίση να προσέχη, να συλλογίζεται, να συμπεραίνει και... νάνακαλύπτη την κατεργαρία. Μικρό σοφ φαίνεται το μάθημα αυτό; Λοιπόν όχι, για τα παιδιά είναι πολύ σπουδαίο! Δεν φαντάζεται, ότι καθένας, φεύγοντας μετά το γέλασμα, θα έλεγε μέσα του «τί κοντό να μ'η το καταλάβω»; Και δεν νομίζεις, ότι είναι ώρελιμώτατο για ένα παιδί, νάαναγνωρίση ότι, σε μια ώρισιμένη περίστασι, φάνηκε κοντό, ενώ θα μπορούσε, με λίγη προσοχή, με λίγη σκέψι, να φανή πιο έξυπνο; Γιατί δεν γελάσθηκαν όλοι; Γιατί αφού έλυσαν την 'Επιγραφή, είπαν: «Πρωταπριλιά... και το υ χρόνου». Η υπόσχεσις λοιπόν, αυτή ή παχειά υπόσχεσις, είναι πρωταπριλιάτικη. Και πως μπορεί να μ'ην είναι, αφού προσφέρη σε κάθε λύτη ένα τόμο άξίας οκτώ δραχμών; 'Αν έλεγε στον πρ ώ τ ο μόνό λύτη, θάταν κάπως πιστευτό. Μπορούσε ο Νικητο υ της Α υ ρ ι ο ν να είχε στείλη 8 δραχμές στη Διάπλασι, για να δώσει δώρο ένα τόμο. 'Αλλά 'ς όλους τους λύτας, πως ήταν δυνατό; Όπως τάλλωτα έγώ, έτσι θα τάλλωσαν έκκτό, διακόσιοι, πεντακόσιοι. 'Αλλά πεντακόσιοι τόμοι από 8 δραχμές, μ'ας κάνουν τέσσαρες χιλιάδες. Κ' είναι κανένας εκατομμυριούχος ο Νικητο υ της Α υ ρ ι ο ν, για να διαθέτη τέτοια ποσά για

τά κέρια του; Κ' έχουν ποτέ τόσα λεπτά δικά τους και τα παιδιά ακόμη των εκατομμυριούχων;» Αυτό, βλέπεις, εφαινετο άπ' όλες της μεριές, έφώναζε πως ήταν ένα άθωο πρωταπριλιάτικο ψευματάκι. Και λίγο να πρόσεχε κανείς, να συλλογίζονταν, θα το καταλάβαινε.

— Έχετε δίκιο! είπε ο 'Ανανίας, που άρχισε τώρα να μεταπείθεται.

— Και βέβαια έχω δίκιο, εξακολούθησε ή Διάπλασις. Γιατί αν δεν είχα, ξέρεις τί θα έκανα; 'Σ όλα τα παιδιά που ήλθαν, θα έδινα έγώ από ένα τόμο. Θα τάδλεπες τότε να φεύγουν χαρούμενα, πηδηκτά, γελαστά και θάνοιγε ή καρδιά σου, εύαισθητε 'Ανανία μου. Για φαντάσου όμως τί μάθημα θα έπαιρναν: ότι άνταμείβεται, όποιος είναι άπρόσεκτος και γελιέται! 'Αναλαμβάνεις έσύ να δώσης τέτοιο μάθημα σ'α παιδιά; Σου παραχωρώ καμμία έκκτο στη τόμου.

— 'Α, όχι: εύχαριστώ! έφώναξε ο 'Ανανίας. 'Αρρίστε τα λοιπόν, να μαθαίνουν. Καλ'λίτερα. Τώρα πείσθηκα κ' έγώ, ότι αυτό δεν τάδλαψε καθόλου. 'Αλλη φορά θα προσέχουν...

Τέτοια παιχνίδια, μπορώ να προσθέσω τώρα κ' έγώ, συχνά βλέπω να κάνουν ξένα παιδαγωγικά περιοδικά. Και αυτός είναι ο σκοπός τους: Στήνουν σ'α παιδιά μικρές, άθωες παγίδες, τα κάνουν να πιάνωνται κ' αυτό τα ώρελει. 'Όποιος πίστεψε έαφνα την άθωα ψευτιά του Νικητο υ της Α υ ρ ι ο ν, δεν θα γελασθώ στη ζωή του από καμμία ψεύτικη ρεκλάμα κανένος κατεργαρη, άγύρτη, άπ' αυτές που συχνά δημοσιεύονται σ'της έφημερίδες και ξεγελούν τους εύπίστους. Παραδείγματος χάριν: «Όποιος μού στείλη 2 φράγκα, θα λάβη μια καλή συμβουλή, με την οποία θα κερδίση χιλιάδες». Η «Όποιος μού στείλη 5 φράγκα, θα λάβη ένα φάνελλο με σπάνια γραμματόσημα, δεκαπλάσιες τούλάχιστον άξιας.»

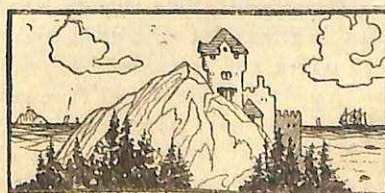
Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Ο λύκος συμφωνητικό με τον τσοπάνη πάει να κάνει. Πως δε θα ξαναμπή σε σ'άνη. Πάθνει για μάρτυρ' αλεπού, Μ'α έτσι της είπαν:—'Εξαιρείται, Του λύκου συγγενής γι'α' είσαι... ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Καί μιλώντας έτσι, ο μικρός έδειχνε στον Πετράκη μία μεγάλη φορηγίδα (μασούνα), που πολλοί άνθρωποι την κινούσαν με μακρυά ξύλινα καμάκια. Στο κατάστρωμα, μία χοντρή, γερή γυναίκα τους εκύτταζε που έδούλευαν και κρατούσε στη μασχάλη μερικά ασπρόρουχα, που έσκόπευε βέβαια να τα πλύνει.

— Νά, έπρόσθεσε ο μικρός, εκείνη ή γυναίκα που βλέπεις, είναι ή μητέρα μου.

— Και πώς σε λένε;

— 'Αντώνη.

— 'Αντώνη μονάχα;

— Ναι 'Αντώνη και 'Αντωνάκη. Μά...τί, δεν σάρεσαι; Μήπως τυχόν εσύ ονομάζεσαι Μαρκήσιος Μελανοδάχτυλος;

Ντροπιασμένος, ο Πετράκης εκύτταζε τα μαθητικά του χέρια, όπου πραγματικώς υπήρχαν ακόμη μερικές μελανιές.

και τα έκρυψε κάτω από την πελερίνα του.

— Έπειτα ρώτησε: — Και μένετε στο λιμένα της Χάρης;

— Όχι δά!.. Τί θα έχρησιμους ένα πλοίο, αν ήταν να μένη πάντα στο λιμένα;.. Φορτώνουμε έμπορεύματα, για να φύγουμε... Αυτή τη φορά, σάκκους αλεύρι... Και ξέρεις, δεν φεύγουμε ποτέ μονάχοι μας.

Δύο - δυό, τρείς - τρείς, καμμία φορά και τέσσερες μασούνες, δεμένες ή μία ξοπίσω στην άλλη, σέρνονται από ένα ρυμουλκό... Άνεβαίνουμε έτσι όλο το Σηκουάνα, σταματούμε στη Ρουέν, πολλές φορές και 'ς άλλες πόλεις... κ' έπειτα φθάνουμε στο Παρίσι.

— Ο Πετράκης ανατρίχιασε. Το πρόσωπό του, καθώς κύτταζε το παιδί, μαρτυρούσε μία μεγάλη περιέργεια, ένα ενδιαφέρον πολύ ζωνρό.

— Στο Παρίσι!.. Πηγαίνετε και στο Παρίσι;

— Έννοείται!.. Δεν είναι δά κανένα πράγμα εκπληκτικό! Γιατί γουρλώνεις έτσι τα μάτια σου, σά νάκοιες παραμύθι;

— Άχ, 'Αντώνη!.. 'Αντωνάκη μου! Πάρε με και μένα στη μασούνα σου!.. Νάξερεις τί επιθυμία έχω να πάω στο Παρίσι!.. Ο πατέρας μου μένει έ-

κει, 'Αντώνη, κ' έχω να τον ιδώ χρόνια! χρόνια!.. Νάξερεις... τί δυστυχισμένο παιδί που είμαι!

Και τον πήραν τα κλάμματα, καθώς μιλούσε έτσι. Έκλαιγε από λύπη, αλλά κ' από τον φλογερό πόθο που τον κυρίευσε όλόκληρο, μόλις είδε ότι δεν ήταν και τόσο αδύνατο να πάη στο Παρίσι. Νά, φθάνει ναθελε αυτό το παιδί!.. Σκούπητε μ' άνυπομονησία τα δάκρυά του και του είπε:

— 'Αντώνη! πάρε με μαζί σου, σε παρακαλώ, σε ικετεύω!

— Άσυνείθιστος σε τέτοιες διαχύσεις, ο μικρός τον κύτταζε με απορία.

Κι' αποκρίθηκε ήσυχά:

— Εγώ... μακάρι!.. Όχι καλή συντροφιά στο ταξίδι. Δεν ξέρω όμως αν θα θελήσουν οι γονείς μου.

— Μά... αν μ' έκρυβες; αν μ' έβαζες στ' άμπαρι, ανάμεσα στα σακκιά με τάλειρι;

— Χμ!.. λιγάκι δύσκολο να μ' έδουν οι γονείς μου. Είσαι όρατός, ξέρεις, και με γυμνό όφθαλμό... Έπειτα, και να σ' έκρυβα, τί; Πάντα, μία φορά, θάναγκάζουσιν να παρουσιασθής. Και τί θα τραβούσα τότε εγώ;

— Άν σ' έπληρωνά, 'Αντώνη; Άν σου διναν λεπτά;

— Μά έχεις λεπτά;

— Άκου!

Κι' ο Πετράκης κουνούσε στην τσέπη του τα νομίσματα του κουμπάρου του.

— Δεκάρες θά είναι, έκαμε ο μικρός με δυσπιστία.

— Όχι, 'Αντώνη! είναι φράγκα!

— Για, να τα ιδούμε λοιπόν.

Ο Πετράκης έδωσε από την τσέπη του μία χούφτα ασήμνια φράγκα. Τα ματάκια του 'Αντώνη άστραψαν.

— Πόσα μού δίνεις απ' αυτά; ρώτησε.

— Στην αρχή δυό. Έστερα βλέπουμε.

Ο μικρός σκέφθηκε λίγες στιγμές. Κ' έπειτα, μ' έξαφνική απόφαση, είπε:

— Άκουσε. Τώρα θά'λθης μαζί μου. Θά πω στους γονείς μου πώς είσαι φίλος μου και πώς θέλω να σου δείξω το πλοίο μας. Θά σε κρύψω ανάμεσα στα τσουβάλια. Έκείνοι θά νομίσουν πώς βγήκες έξω, κάποια στιγμή που δεν έδλεπαν. Κι' άμα ξεκινήσουμε πιά και

μπούμε στο Σηκουάνα, δεν θά μπορούσαν βέβαια να σάφισουν στο όρο μολ' Ε; έ;..

Κι' ο 'Αντωνάκης έβαλε τα γέλια, για την έξυπνάδα που, είπε. Ο Πετράκης έπεδοκίμαζε με κουνήματα του κεφαλιού. Νά τί εύκολο που ήταν να φθάση στο Παρίσι! Ψέμματα;

— Σύμφωνοι! είπε.

— Όρα! έκαμε ο 'Αντωνάκης. Δός μου τώρα τα δυό φράγκα.

— Ορίστε!

Και δυό νομίσματα έπέρασαν από τη μία τσέπη στην άλλη.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΗ'. — ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

(Διάλεξις του κ. Θ. Βελαντίτη)

Ο Γεράσιμος Μαρκοράς, γεννήθη το 1826 εις την Κεφαλληνίαν, από εγγνή και μουσοτραφή κεκρυφαίην οικογένειαν. Ο πατέρας του Γεώργιος καθώς και ο αδελφός του Στυλιανός, ήσαν επίσης ποιηταί. Νεώτατατος μετέβη εις την Κέρκυραν, όπου έτελείωσε τα εγκύκλια μαθήματα. Κατόπιν εις την 'Ιταλίαν, έσπούδασε τα νομικά. Άλλ' ούδέποτε εξήσκησε την επιστατήμην του, ούτε άλλην εργασίαν έκαμε, ούτε εις τα πολιτικά άνεμίχθη, ούτε έδημοσιογράφησεν. Διήλθε τον βίον του όλον ήσυχώς, εις την Κέρκυραν, καλλιεργών την ποίησιν και τα κτήματά του. Ητο φίλος του Σολωμού, του όποιου άνεδείχθη και ο αζώτερος μαθητής. Άπέθανε τιμώμενος το 1903.

Το σημαντικώτερον ποίημα του Μαρκορά εις το έπικόν «Όρκος», έπαισδιόν της Κρητικής; Έπικναστέως, με μεγάλην έμπνευσιν και τέχνην γραμμένον. Έγραψε και πλήθος άλλων λυρικών, θαυμασίων. Τα έλεγεία του προπάντων είναι άριστουργήματα, και κάποιον του εις τον θάνατον νεαρής κόρης θεωρείται από τα ώραιότερα που έγράψαν ποτέ. Έν γένει ο Γεράσιμος Μαρκοράς είναι ένας από τους έξοχους; Έλληνες ποιητάς.

Ο Σκαφιός.

Βαρειά κοιμάται ο γέροντας
Αυτός που καθεμέρα
Έκίνας 'ς άκοπη δουλειά.
Πρώτου λαλήσουν τα πουλιά

Στον ήσυχον αέρα.

Βαρύα κοιμάται σήμερα
Κ' ή δικοπή του μνησκει
Ριγμένη ακόμα στην αύλη,
Όπου, σαστίζοντας, άρχη

Τ' άβέβαιο φως τη βρίσκει.

Του κάκου αποχαίρετσαν
Της χαρμυγής το χρώμα
Όλες του κηπού ή φωλιές.
Μην δνιρευτάι; Για ιδές,

Γελάει τάχόν του στόμα.

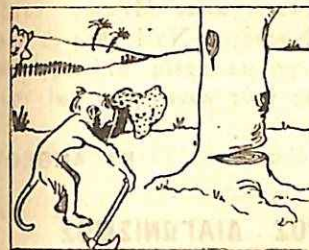
Δεν θά ξυπνήση, άλλοίμονο!
Για το φτωχό άστρομάλλη,
Πούσκαψε κάμπους και βουνά,
Δυό πήγες τόπο μοναχά.

Τώρα θά σκαφουν άλλοι.

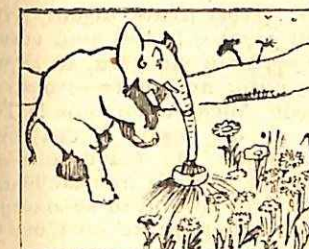
Θαρρείς όπου αναπαύοντας
Τη σκεβρωμένη ράχη,
Δαλήματ' άλλα κατρεθεί
Νά χαιρετήσουν μιάν αυγή

Που φώς αιώνια θάχη!

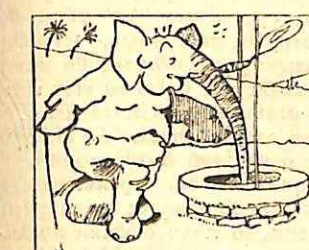
ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΥΕΞΟΔΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο κ. Πιθηκίδης έσκόπευε πρό πολλού να κόψη αυτό το δένδρο, που ήταν στη μέση ενός δρομίσκου του κήπου του και τον ένοχλούσε πολύ. Σήμερα λοιπόν καταπίσθηκε μ' αυτή την εργασία, αλλά

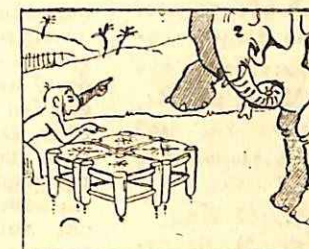
τισε μ' αυτό τα λουλούδια του κήπου. Το νερό έτρεχε από της τρουπίτσες, που είχε το καπέλλο, για ναερρίζεται το κεφάλι του κατόχου του. — Έλα τώρα, να ξεκουρα-

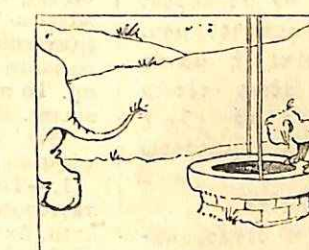
Ο κ. Πιθηκίδης του έφερε ευχαρίστως το βαρελάκι και το άφισε επάνω στο πηγάδι, για να βγάλη και νερό. Γιατί το άφεντι δεν πίνεται άνερωτο. Έστερα όμως ο κ. Πιθηκίδης

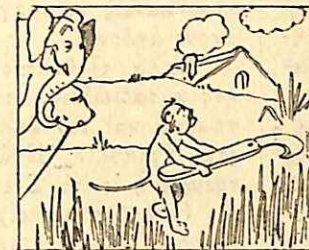
πελεκά δυό ώρες και ιδρώνει του κάκου. Άξαφνα το δένδρο σηκώνεται και σπάει μ' ένα κρότο φοβερό. Γυρίζει τότε ο κ. Πιθηκίδης και βλέπει τον Χοντρογιάννη που χο-ρίς κανένα κόπο του είχε τε-

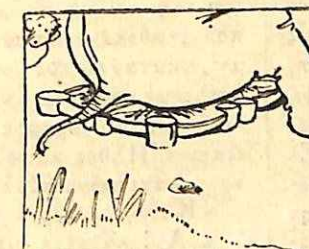
σθής, του είπε ο κ. Πιθηκίδης. Εγώ θά σου βάλω τέσσερα σκαμνιά μαζί κ' ελπίζω να σε χωρέσουν. Του βάζει τα σκαμνιά και ο Χοντρογιάννης κάθεται... χάμω. Γιατί

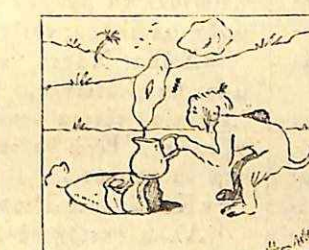
τά βοήκε όλα άδεια! Δηλαδή, για να πάρη ένα δροσιστικό ο ο Χοντρογιάννης, άδειασε όλόκληρο το βαρελάκι του άφεντιού και όλόκληρο... το πηγάδι! — Ά, φίλε μου, του

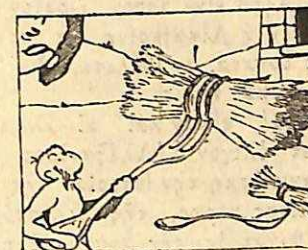
λειώση την εργασία. Έστερα είχε να κόψη χόρτα. Ο Χοντρογιάννης του δαείζει τον σουγιά του και μ' αυτόν κάνει καλλίτερα τη δουλειά παρά με το δρεπάνι του. Άλλά κ' ένα πηρούνι που έβγαλε από

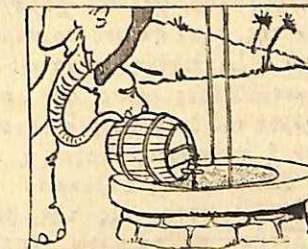
με το βάρος του σώματός του, τα σκαμνιά χόθηκαν όλως διόλου 'ς το χώμα. — Ξέρεις, λέγει τότε ο Χοντρογιάννης. Για να σου κόψω το δέντρο σου, να σου ποτίσω το περι-

είπε 'δεν μού κάνεις για ύπηρετής. Είσαι τόσο πολυέξοδος, ώστε προτιμώ να κάνω της δουλειές μονάχος μου. Και για να παρηγορηθής, ο κ. Πιθηκίδης έψησε ένα καφέ στο

την τσέπη του ο Χοντρογιάννης, έγοησίμωσε για να κουβαληθούν εύκολώτα τα δεμάτια του χόρτου.

Ο καλός Χοντρογιάννης έβγαλε έστερα το κοπέλλο του που είχε και λάστιχο κ' έπό-

βόλι, ξεστάθηκα και διψώ πολύ. Δός μου, σε παρακαλώ ένα δροσιστικό. Στο υπόγειό σου θά βρίσκεται κανένα βαρελάκι με άφεντι. Άντε να το φέρης!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Ένθυμεισθε βέβαια την καλήν Καν Άνθού, ή όποία έδημοσίευσε πέρσι εις την Διάπλαιν μερικά ώραια παιδαγωγικά διηγήματα. Κατ' αυτά; ή ιδία έκδιδε ένα βιβλιαράκι με τέτοια, υπό τον τίτλον «Είκονες συγχρόνου Έλληνικού βίου». Από το βιβλιαράκι αυτό, που θά πωληται 2 δραχμάς εις τα κεντρικά βιβλιοπωλεία υπέρ των έσπερινών σχολείων του «Μεσοπέλου», ή συγγραφέας μās παρεχώρησε την κατωτέρω δημοσιευμένην «Σύγχρονον Άντιγόνην», ή όποία είναι τώντων ένα έξοχον έλληνικόν διήγημα, άληθινόν άριστουργήματάκι. — Σ. τ. Δ.)

Το λυκόφως της έσπέρας δεν είχε ακόμη παύσει να σκορπίζει τās γλυκειάς του άνταυγείας, όταν ή κ. Ελένη άναψε την λάμπαν και έτοποθετήθη πλησίον της με το ραψιμόν της. Παρά

το πλευρόν της, εκάθησεν ή μεγαλυτέρα κόρη της Αικατερίνη με το εργόχειρόν της και αντικρύ της τα δυό μικρότερα τέκνα της, Άλέξανδρος και Ειρήνη, με τα βιβλία των άνοιχτά επί της τραπέζης, διά να μελετήσουν τα μαθήματά των. Συγχρόνως ένεφανίσθη και ή γηραιά ύπηρετριά των Γαρυφαλιά με την κάλτσα της και ειπεν:

— Είδα το φως και ήλθα και εγώ να καθίσω μαζί σας. Γρήγορα το άνάψατε.

— Ναι, κυρά Γαρυφαλιά, ειπεν ή κ. Ελένη γρήγορα το άνάψαμε, διότι να καθίσωμεν, όπως το καλοκαίρι, εις την ταρατσαν, δεν είναι ευχάριστον, μήνα Νοέμβριον τώρα, και έπρεπε να

μελετήσουν τα παιδιά. Έλα, κάθσε ήσυχα μαζί μας και όταν τελειώσουν το μάθημά των, να μās ειπής ένα ωραίο παραμύθι, από τα έκλεκτά που ξέρεις.

— Ναι, να! ειπαν συγχρόνως και τα δυό παιδιά; θά μās κάμης μεγάλη χάρη.

— Καλά, άπήντησεν ή κυρά Γαρυφαλιά, ή όποία ήτο αγαπητή εις την οικογένειαν, διότι εκείνη είχε χρηματίσει και τροφός του μεγαλειτέρου αδελφού των Παναγιώτη.

— Και τί μάθημα έχετε αύριον; ή ρώτησεν ή κ. Ελένη.

— Την Άντιγόνην του Σοφοκλέους, μητέρα. Μās έδωσεν ο διδάσκαλός μας

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος:
«Ερείπια». Ἀπὸ τρία ποῦ μοῦ εἶχε στείλῃ ἡ Χρυσόφωτος Ἑλπίδα, ἐδίδαξεν μόνον αὐτό. Κ' ἐνὶ τῇ δὲ ἦσαν οὐτε ἀπλῶς δημοσιεύσιμα, αὐτὸ εἶνε ἔξοχον. Πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Θρηνεῖ τὴν καταστροφὴν ποῦ ἐπιφέρει ὁ χρόνος εἰς τὰ καλλιτεχνήματα. «Παραβόλη». Ὁ τίτλος δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν, τὸ κομμάτι ὅμως εἶνε ἀριστουργηματάκι. Ἐνα τομίδιον ἀπὸ τέτοια, θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰναδεῖξῃ μεγάλην συγγραφὰ τὴν Ἑλληνικὴν Λέσχη. Ὁ δὲ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι μὲ τὸ διηγηματάκι τῆς ἐπικρίνει τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο παρεξήγησις. Ἐπικρίνει, σατυρίζει τὴν ἀντίληψιν μερικῶν ποῦ νομίζουν, ὅτι ὅλα ἀνεξαρτέτως τὰ πρόγματα, καὶ τὰ φίδια, καὶ τὰ ἄσπρα, ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ αὕτῃ εἶνε μία ἀντίληψις λανθασμένη. «Γενναῖοδαρος». Ἐλεημοσύνη. Τοῦ Guyau ἐδοκίμασεν πολλὰ, μεταφρασμένα εἰς τὴν δημοτικὴν. Αὐτὸ εἶνε εἰς τὴν καθιερούσαν καὶ τὸ ἐδοκίμασεν διὰ νὰ κάμῃ τὴν σύγκρισιν. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ δημοτικὴ; αὐτὰ ταυρίζεται καλλίτερα; «Χαρά - φεγγάρι». Διασκευὴ παιδικῶν διηγηματίων, ποῦ ἐδοκίμασεν ἄλλοτε εἰς τὴν Διάπλαιν. Ἀρκετὰ καλὰ. Χρυσόφωτος ὅμως, νὰ πῶ, ὅτι ἐδῶ - ἐκεῖ διωρῶσα μερικὸν στίχους. «Ἐνα καλὸ ὄνειρον». Πολλὴ καλὴ ἐκλογὴ. «Τὸ Ναπολέονι τοῦ Ἑβραίου». Ἀντιγραφὴ. «Ὁ ἄλλος». Χαριτωμένον!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Κ. Γ. Γυφτόδημος, λ. 10.—Ἑλληνόπουλον, δρ. 1,40.—Δοξαμένον Ἀθήναι, λ. 20.—Κίρλ Ε. Ὀλσεν, λ. 20.—Δ. Ι. Πουλάνης, λ. 10.—Δ. Σ. Μπερδέσης, λ. 15.—Ἐλένη Π. Γιαννέου, λ. 30.—Τὸ ὅλον δρ. 2,45.

Περιμένω καὶ ἄλλας εἰσφοράς, διὰ νὰ συμπληρωθῇ μία συνδρομὴ καὶ νὰ ἐγγραφῶ ἀκόμη ἕνα ἄπορον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτια.

Νέα ψευδώνυμα: Δοξὴ τῆς Σπάτης, ἁ. (ΔΜ). Κέλεις, ἁ. (ΜΠ). Τιμὴ τῆς Πατοῖδος, ἁ. (ΑΚ). Ναυτοπαῖς, ἁ. (ΑΚ). Κομικὸς Ἀριστοφάνης, ἁ. (ΧΤ). Τρελλὸ Κομικάκι, ἁ. (ΠΡ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Διάκων Ἀσπὴρ (0) μὲ Παγκόσμιον Ὀνειρον, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, «Ε» — ἡ Χουσὴ Ἀκτίς (0) μὲ Ἑορμὴν Βαροκύαν, Τρελλὴν Ψυχὴν, Ἀγοριοβιολέταν, Ἀγοριοπαῖαν, Παναχαῖδα, Ὀλυμπιονίκην — ὁ Κομικὸς Ἀριστοφάνης (0) μὲ Ἡρώα τοῦ Σουλλου, Τρισεύγενην. 29ην Μαῖον — ὁ Τιάκος (0) μὲ Νικητὴν τῆς Ἀθῆνας, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ρέμβην, Μελαγχόλλαν, Ἀκτὴν, Μισάνταν, Μυγκέ, Ἀλεξ.

Ἡ Διάπλαις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Σπιδι τοῦ Διαδόχου (ἑλᾶδα, εὐχαριστῶν δικαίωμα ἀλλαγῆς ψευδωνύμου εἶνε 1 δραχμὴ) Κουκίλλεαν (καλὴν διασκέδασιν στὴν Κηφισίᾳ) Ἀνοξιάτικο Ἀράκι (εἰμπορεῖ) Κ.Α. Κροντ. (ἔλῃς τὴν 31 Μαΐου) Ἀκτὴν (ἑλᾶδα) περαστικά τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἐφρηβον Ἐρμὴν, Πύρρον κτλ. κτλ.

Γ. Α. Αδασιδὴν, Βαροβορμάρον Ἑλλάδα, Θολίμβρον τοῦ Λικαίου, Ἀλεξ. Α. Τσ., Εὐδωνάκι τοῦ 12 (ἑλᾶδα, εὐχαριστῶ.)

Ἀθάνατο Ναυτάκι, 15 Μαῖον 1915, Φωτεινὴν Σάντοη (ἑσέλια)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδ. δρ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἄδ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστος ἄδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἑξωτερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Σεπτ. οῦ.

384. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτό μου, ἀφθονώτατο
Βρίσκω στὰ δένδρα ἐπάνω.

Τὸ δεύτερο, κώμη παλὰ

Μ' ἐν κλεινὸ Μαντεῖο.

Τὸ τρίτο, στὸ ἀλφάβητο.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, τί κάνω;

Μιὰ πόλι τῆς Ἀμερικῆς,

Δὲν σᾶς τὸ λέω γι' ἄσπετο.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰθίας

385. Στοιχειογράφος

Ἐν ἐπίθετον κοινόν

Ἄν ἀποκεφαλίσῃ,

Ἐν αὐτῇμα κακόν

Κι' ὡς ἐλάττωμα φοικτόν,

Θὰ σᾶς παρυσισθῇ.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

386. Μεταγραμματισμός

Τῶχει κάθε κεφαλὴ,

Ποιὰ ὀλίγο, ποιὰ πολὺ.

Ἄν τὸν τράχηλον ἀλλάξῃ,

Στὸ λιμάνι πάει νύρᾳ.

Ἑστάλῃ ἀπὸ τὸ Χρυσόφωτο Συνοφάνη

387. Ἀναγραμματισμός

Σύμβολον τῆς θρησκείας μας

Τὸ ἀναγραμματίζω.

Κ' εἰς τὸν θεὸν Διδόνου

Ἀκόλουθον χαρίζω.

Ἑστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀδῆς τοῦ Κωνσταντίνου

388. Ψαροκόλληλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἄστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναινωσκόνηται κατὰ σειράν: Κράτος τῆς Ἀμερικῆς, κουζέλι, ἔχει καὶ καλεῖ, γράμμα, συστατικὸν τοῦ σώματος, χῶμα καὶ νερό, νῆος τοῦ Αἰγαίου, βσιλεῦς τῆς Ρώμης.

Ἑστάλῃ ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμογηλάκι

389—391. Ἀστεῖα Παροράματα

1. — Ἀλλὸς φωτίζει τὴν αὐλήν.

2. — Ἡ πόλις εἶνε σημεῖον.

3. — Ἡ τράπεζα εἶνε πόλις.

Ἑστάλῃ ὑπὸ Σαυρ. Π. Νικολαΐδου

393—396. Μαρικὸν Ρῆμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, ἀποτελούντων κοινότατον ῥῆμα, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φωρὴ, ὕλη, ἄδυτον, κρᾶμα, Ριον.

Ἑστάλῃ ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

397. Τριπλὴ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταυτὰ, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν κατὰ εὐχάριστον, τὰ δευτέρᾳ των γράμματα πρὸς ὅσον τῆς Π. Διαθήκης καὶ τὰ τρίτᾳ ἄλλη:

Συνθροῦπος, δόλιος, χαλεπὸν, μάχημος

Ἑστάλῃ ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

398. Μικτόν

κ - ** - μ - κλόν - ο - ου - ικον - οκιο

Ἑστάλῃ ὑπὸ Διμ. Ι. Ἰωαννοπούλου

399. Γεῖφους

νός	νός	τέδ
νόν	νόν	νόν
νός	νός	νός
νός	νός	νός
νός	νός	νός
νός	νός	νός
νός	νός	νός
νός	νός	νός

Ἑστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παιδῶς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[17—83]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "Η ΓΑΛΛΙΑ," ἐν Πειραιεῖ.
Σ' Ἀρχαιρεσίαι τῇ 17 Ἰουλίου. Ἐγγραφεῖς μέλη ἵνα καταλάβωτε θέσεις. Γράψατε Δ. Σ. Μπερδέσην, Περικλέους, 44, Πειραιᾶ.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Ἰουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρία Ζωγράφου, Δ.Π. Πετροῦδης, Δ. Ι. Ἰωαννοπούλου, Χ. Χρ. Φλουδόπουλος, Ι. Πελεκάνος, Γ. Κ. Δαβὴς, Δ. Χατζόπουλος, Σ. Δεϊμάκης, Ἀντ. Ε. Γλυκῆς, Φραγκίσκη Βλαστάρη, Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν, Γ. Α. Λουκόπουλος, Γερμανόπουλος, Γ. Ε. Ὀλσεν, Κάρλ. Ε. Ὀλσεν, Σοφία Ράινερτ, Ἀγ. Βραχίωτης, Ἐθαγγελία Δαβὴ, Ἑλληνικὴ Νύκτ, Ἐνας χωρίς ὑπογραφήν, Ι. Α. Καποδίστριας, Αρ. Αθ. Ρόμπος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἀλέξανδρ. Ι. Κυλάσης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Παπαδόπουλος.

ΛΙΜΝΗΣ: Ν. Μπορναῖος, Ιω. Γ. Ρουσσόδημος, Α. Γ. Ρουσσόδημος, Ἐθαγγελία Γ. Ρουσσόδημος, Γ. Σπάρης, Ἀγγέλα Μήτσας.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Γ. Μπούτος, Ι. Π. Ἀβαρλῆς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρία Γ. Βλαζάκη, Ἀλ. Κυλάσης, Ὁδ. Γ. Παπαδόπουλος, Μαριὰ Βεντούνη, Γ. Α. Βεντούνης, Ταῖη Δ. Βεντούνη, Φρ. Α. Βεντούνης, Ἰσὴς Γιαννακός, Νικ. Βικτ. Λιβαδάς, Γιαν. Ἀδαχτᾶς, Γουίσης Κρῶβρ, Ἀπ. Θ. Κλάπας, Β. Γ. Ζησιμόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Λοῦμος, Ἀσπασία Ἀπ. Καραβία, Ἐπ. Ἀπ. Καραβίας Μαρία Χ. Τριάντη, Ιω. Εὐστ. Ἀρδάκης, Ν. Ι. Ντόλιος, Σωστ. Δ. Φουντούκου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ε. Καραναστάσης, Α. Γούτος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΠΕΤΡΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΓΙΑΓΚΟΣ Α. ΒΕΝΤΟΥΝΗΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνάτε ὥρα τὰς ὥρας σας.